

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

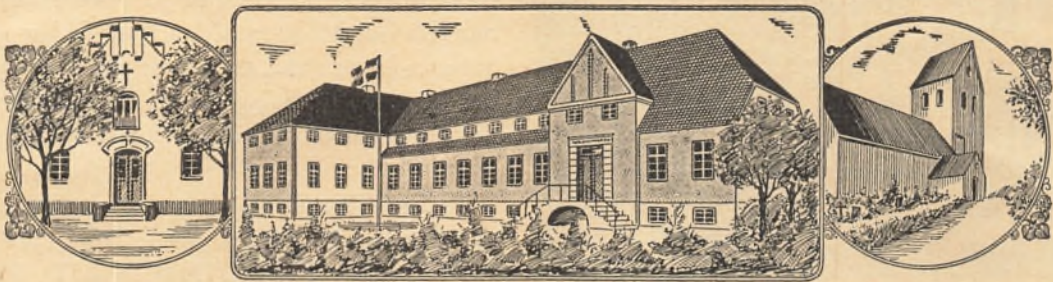
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

August 1958

„Bed og arbejd.“

50. årgang nr. 8

Som roden — så træet!

Når man går i en fyr- eller granplantage, ser man ofte et træ med et sygt udseende og andre, der allerede er visne. Grunden er oftest en svampesygdom, der har angrebet roden. Og er roden syg, så er træet sygt. Omvendt gælder det, at trives roden godt, er også træet kraftigt. Træets synlige del fortæller os, hvordan træets usynlige del, roden, er.

I menneskehjerner gror der et træ, som hedder bøn. Det er et træ, som tros livet lever af. Hos de store i Guds rige var bønnen frodig og stærk og fyldte meget.

Når vi betænker, hvor meget Guds ord tilskynder os til bøn, må de fleste af os forundret spørge os selv: Hvorfor beder jeg ikke mere? Svaret kan naturen altså give os, og den siger: Det er, fordi bønnens rødder er svage.

Bønnen kan forme sig som bedebøn, om

STÆVNE I VIBORG

på KFUK søndag den 14. september kl. 14,30.

STÆVNE I HERNING

på KFUM søndag den 21. september kl. 14,30.

Begge steder begynder vi med fælles kaffebord. Ordet vil blive frit, og vi glæder os til at se mange forhenværende elever med deres pårørende. Vi ser også meget gerne vordende elever.

Lad os nu møde op, ikke alene for vor egen skyld, men også for kammeraternes skyld. Måtte Gud velsigne vore sammenkomster.

noget, vi trænger til, eller det kan være takkebøn for det, vi har, og det kan være forbøn for andre.

Hver af de tre bønner har sin egen rod. Bedebønnens rod er barnlig tillid til Guds godhed og evne; takkens rod er ydmyg undren over, at Gud har givet så rige gaver; Forbønnens rod er kærlighed til vor næste.

Men hvis roden er svag, bliver også træet svagt! Det er svaret til den, der undrer sig

Vi regner med at feste fredag d. 19. september!

Vi vil fejre skolens 70 års jubilæum, og vi vil feste for den nye bygning. Bestyrelse, repræsentanter, håndværkere, sommerleverne 58 og staben er selvskrævet deltagere. Så langt forholdene tillader, vil vi i øvrigt skriftligt indbyde skolens tidligere medarbejdere og nærmeste vennekreds.

Der vil blive talt af undervisningsminister Jørgen Jørgensen.

Hovedgaden i Golling.
Det andet bus til venstre er »Goldener Stern«.

Vort sølvbryllup

Da vi holdt bryllup, var jeg pebersvend, og min kone var sidst i tyverne, og her har vi grunden til, at vi ikke er så unge og raske som så mange sølvbryllupsfolk. Vi havde lige haft elevfest og forældrefest, og lidt forude forestod en bygge- og jubilæumsfest. Vi syntes ikke rigtig, at hverken vi selv eller vore piger kunne holde til en fest

over sit fattige bønsliv. Bønnen bliver, som hjertets tillid, taknemmelighed og kærlighed er. Er bønnen svag, da er også troen svag.

Det svar er der vel ikke megen hjælp i, det viser os jo kun, at vor åndelige situation er ringere, end vi vidste. Nej, hjælpen kommer ikke alene fra bevidstheden om vor ringhed, men den kommer, når vor nød driver os til Jesus — driver os til Gud — i bøn!

Vi sagde før, trives roden, vil også træet trives. Ja, men også det omvendte gælder. Der er en vekselvirkning. Trives træet, vil også roden trives. Mangler du tro, taknemmelighed og kærlighed, så bed!

mere; men vi tænkte dog alligevel på at holde den. Da vi så begyndte at tælle op, hvem vi skulle have med til festen, kom vi til et tal, der var så stort, at vi indså det umulige i at holde en sådan fest. Vi har jo gennem årene mødt en så udstrakt venlighed og gæstfrihed, og nu var det umuligt at yde gengæld. Hvad var der så at gøre? Jo, vi kunne rejse væk.

Vi fik program fra »Danropa«, Kristeligt dansk Rejsebureau, og vi læste: »EN REJSE TIL SALZKAMMERGUT ER DET BEDSTE, JEG VED! 10 herlige dage med ophold i Golling (lille by i Østrig), mange udflugter. Pris 485 kr. fra Padborg. Heri absolut alt medregnet undtagen drikkevarer og lommepege».

Vi tænkte meget over det. Hvordan ville det gå med børrene i haven? Hvor dyrt ville det egentlig blive? Kirsten skulle naturligvis med, da vi skulle fejre sølvbryllup på rejsen. Moster Ruth og Jeppe ville også med for at være sammen med os, selv om Moster Ruth havde taget rejsen en gang

Tale til vor Herre og Gud kan vi. Kan vi ikke komme med vor store tro, ikke med vor sejr og ikke med kærlighedens varme, så kan vi komme med vore tvivl, som Johannes Døber — vi må bede for vor hjertekulde; så må vi bede: »Gud vær mig synder nådig!«

Og før vi selv ved af det, står vi med undren over Guds nådes rigdom og må takke og prise ham.

Lad i alle ting eders begæringer komme frem for Gud i påkaldelse og bøn med taksigelse, og Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus.» (Fil. 4, 6—7).

P. Roesgaard.

før. Hun forsikrede os, at det var ingen anstrengende tur. Vi skulle bo på et hotel (Goldener Stern) i en lille by (Golling), og hveranden dag skulle vi på en stor bustur, hveranden på småture eller drive den af.

Så tog vi den store beslutning, fik pas-sene i orden og indbetalte pengene.

Søndag den 3. august gled vi så fra Pad-borg sydpå ind i Tyskland. Ved Rends-borg blev vi meget imponerede over den fænomenale højbro, der er bygget over KIELERKANALEN. Broen skulle være så høj, at skibene kunne sejle under, og da stationen var nær ved kanalen, var det faktisk umu-ligt at få en så voldsom stigning. Vi danske havde vel flyttet stationen længere bort fra kanalen; men Tyskland har sikkert villet vise, hvad tyske ingeniører formåede, og de har så bygget en fantastisk bro, der skruer sig op i en spiral, før den går over kanalen.

Ud på eftermiddagen nåede vi Lüne-burg, og aldrig skal vi glemme denne store, smukke og gamle by med de prægtige hus-gavle og den dejlige flod. At der i en fat-tig og sandet landsdel havde ligget så smuk en by fra gammel tid fortalte os, at dygti-ge mennesker kan nå meget, selv om natu-ren er lidt karrig. (Nå, det kender vi da også fra vort eget land). I øvrigt fik vi en ganske god eftermiddagskaffe i en dejlig have; men den var ikke billig i D-mark, og en sådan koster ca. 170 øre.

Vi kørte nu videre mod syd i en særlig vogn. Da vi havde spist aftensmad i spise-vognen, blev vores kupéer forandrede, så der blev 3 liggepladser i hver side, og vi fik en pude og et tæppe. Det var nu ikke let at gå til ro, for landskabet var nyt for os, og der var meget at se på. Men ret tid-ligt blev det mørkt, og så gik vi i „seng” og forsøgte at sove. Toget rykkede og stødte fælt, men noget sov vi da. Vi måtte (hel-

digvis) tidligt op, for kl. ca. 6 skulle vi spise morgenmad på München banegård. Dette måltid var nu ikke så godt som den morgenmad, der vanker herhjemme, men hvad gjorde det, når vi oplevede et even-tyr. Vi drog videre mod sydøst, Alpernes forløbere dukkede op, og herlige søer om-kransede vor rute. — Smukkeste var vel Chiemsee. (See betyder sø). — I Salzburg gjorde vi holdt og spiste. Her måtte vi vise vore pas, for nu gled vi ind i Østrig. Da vi så skulle videre, var der for første og ene-ste gang lidt kludder med banerne. Selv om der var bestilt plads, måtte vi ind i et overfyldt tog, og det kneb hårdt at få ba-gagen ind; men vi kom da de sidste ca. 25 km, og så var vi i Golling.

Hotellet „Goldener Stern” var ret land-ligt, men vi fik et godt værelse med 3 gode senge. Maden var noget fremmedartet, men god og tilstrækkelig. Nå, kaffen var nu ikke nær så god som den hjemlige. Til middag fik vi altid suppe. Bedst var kartoffelsup-pen og tomatsuppen! Ellers var det gerne klar suppe med lidt macaroni i. Så var der en god kødret og gerne lidt frugt til des-sert. Det skete også, at desserten var lidt æblegrød uden mælk. Om aftenen fik vi hver en tallerken med 2 store skiver pølse, et stykke skinke, et lille stykke ost og ca. 1/10 af et æg. Så var der brød, vist nok bagt af rugsigtemel. Hvad man gjorde ved det levnedede pålæg, melder historien intet om.

Der var — trods varmen — intet drik-keligt på bordet, så vi købte øl (stort eller lille glas), limonade eller æblesaft. Ja, vi var jo i et vinland, og vi købte også lidt rødvin eller hvidvin, eftersom vore maver havde det nødig.

Den første dag havde vi dejligt vejr, og vi tog i varmen en spadseretur til et dejligt

vandfald (Gollinger Wasserfall), hvor vandet styrter 76 m ned. Det undrede mig, at det gik så let med at gå op på bjerget, for herhjemme kniber det ofte med at gå op ad en trappe; men vi havde jo god tid, og der var ikke en hel del, der skulle nås, inden klokken ringede. På turen til vandfaldet kom vi forbi en lille kirke (St. Nikolaus), der lå på en klippe, hvor der lige akkurat var plads til den. Det så smukt og ejendommeligt ud, men forekom os lidt upraktisk. Om eftermiddagen nød vi solen (i skyggen).

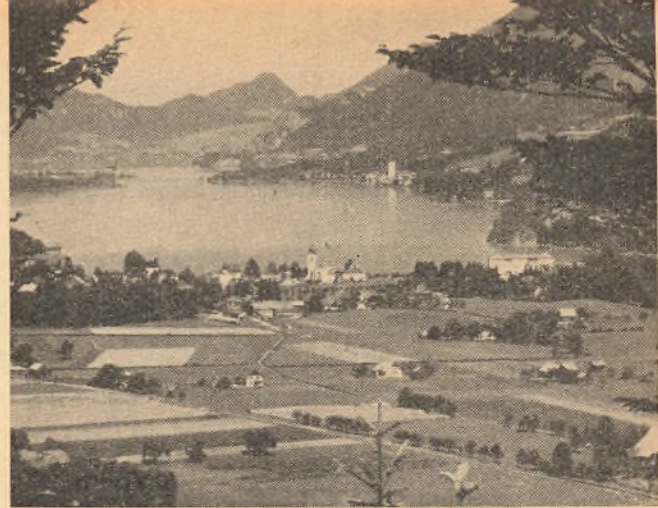
Anden dag måtte vi op kl. 5, for vi skulle på stortur til „Grossglockner”, 3798 m. Op til bjerget var bygget en automobilvej med 26 bratte kurver (serpentinersving eller hårnålesving). — Det var enestående dygtigt gjort; men vi kom også forbi et mindesmærke for 11 mænd, der havde mistet livet ved arbejdet med at lave vejen. Vi nåede 2503 m op, så gik det lidt nedad, og vi endte ved „Franz Josefs Høje” 2362 m oppe. Her var vi over den evige sne, mellem os og toppen af „Grossglockner” lå en gletscher. Vi syntes ikke, der kunne være ret langt eller ret højt over til den berømte bjergtop; men vi havde ikke tid til at gå over gletscheren og klatre op ad

stenvæggen. Vi havde nu vist heller ikke mod til det, da der kunne være skjulte revner i issneen, og da luften var så tynd. Folk, der ikke er meget stærke, kan let få bjergsyge. Så kom nedturen, som vi nød med megen gysen, og vi kørte på det mere jævne til Zell am See (am See betyder ved søen). Byen kaldes perlen i de østrigske alper. Den ligger ved en skovomkranset sø, er omgivet af imponerende bjerge, og her er de dejligste butikker. Heldigvis skulle vi straks videre, ellers havde konerne nok købt deres mænd i armod.

Tredje dag var vi i saltværksbyen Hallein. I svævebane kom vi op på bjerget. I små hold kom vi ind, og så gik det nedad fra etage til etage. Det gik i alt fald hurtigt nok; for vi kurede i slisker, der var meget stejle og indtil 80 m høje. Det var brændende hedt for bagen, hvis ikke man havde ret meget tøj på. En ung pige klagede sig spagfærdigt, og en dreng måtte have plaster på; men der gik da ikke ild i nogen. Imellem rutcheturene sejlede vi på en underjordisk sø. Der var anbragt kulørte lamper dernede, så det var en både smuk og ejendommelig sejltur. Da vi ikke skulle længere ned, skulle vi se at komme ud, og det var en tur på 2 km. Vi blev anbragt på en almindelig bæk, hvor vi sad overskrævs bag hinanden. Bænken stod på en lille fladvogn, der løb på skinner med meget lille afstand. Da vi var anbragt, fo'r bænken af sted med os, og jeg syntes, den slingrede alt for meget, så hellere rutche i sliskerne. For en ordens skyld vil jeg tilføje, at vi fik noget ensartet overtrækstøj på, da vi skulle ned i jorden. Vi lignede en samling store, hvide dukker.

Fjerde dag var vi i Salzburg og Berchtesgaden, så da måtte vi igen benytte vore pas. Salzburg er en oplevelse for sig. Højt oppe

hæver sig den gamle ærkebiskop- og ridderborg „Hohensalzburg.“ Det er et fæstningsanlæg, hvor omkring byen er vokset op. Her var også en bane, der var lige så meget lodret som vandret, og her var mange kirker. Ind i bjergsiden fandtes en katakombekirke fra det 3. århundrede, Europas ældste uden for Italien. Ved St. Peters kirken var der en restaurant, der hed „St. Peters Kælder“, og vor rejseleder, der var præst, fortalte os, at der blev sagt, at man ikke havde været i Salzburg, hvis man ikke havde været derinde og nydt et glas vin. Vinen hed noget i retning af „Paladanvin“, men vi kaldte den bagefter balladevin, for vi blev tunge i hovedet af den. Nå, vi fik forklaret, at det blev man ellers ikke; men vi var kun blevet det, fordi det var mange timer siden, vi havde spist. Vi så festpladsen foran domkirken, hvor de berømte Salzburgerfestspil opføres. I Berchtesgaden mødte vi en ualmindelig skønhed, og vi måtte indrømme, at den tyske fører havde fundet et ualmindeligt skønt sted at bo. Hans hus er sprængt i luften, men højt op-

pe på en bjergtop lå hans sommerslot, som nu blev brugt som hotel. Vi så derop med en vis gysen. Ikke for den store højdeskyld, men vi mindedes . . . ! Vi besøgte også slottet Hellbrunn, hvor en opfindsom ærkebiskop har lavet de særeste kunster med vand. Der var mange forunderlige ting at se; men det har ikke været ene morskab at besøge den store mand, der kunne bl. a. også komme vand op af stolesæderne. På hjemvejen besøgte vi Bayerns herligste alpesø. Den hedder Königssee og svarer til navnet (Kongesø).

På vor festdag kom Moster Ruth, Jeppe og 3 andre og sang for os om morgenen, og så vidste vort rejseselskab besked. Det foregik ellers meget stilfærdigt. Vi bemærkede, at Jeppe sang: Han os ej glemmer, når vi bli'r små. Det gik jo lidt ud over det højtidelige, men små eller grå —!

Vi kørte den dag rundt og nød naturen, og vi så en mængde skønne steder. I St. Wolfgang spiste vi til middag, og vi fik vist den dag den bedste middag på hele turen. Mens vi spiste, blev det klart, at nogle havde hørt den lille morgensang. En af deltagerne holdt en tale for os og overrakte os en gave fra rejseselskabet. Den bestod af et smukt maleri fra et af de allerskønneste

Svævebanen ved Hallein.

steder plus 2 glas med edelweisblomster på. Det næste stoppested hed Fuschlsee, og her gav vi så kaffe til hele selskabet. Og tænk, om aftenen, da vi var kommet hjem til Golling og havde spist, mødte byens musikkorps på 22 mand og spillede lige uden for vore vinduer. Vi syntes nok, at det var næsten for stor opmærksomhed, byen viste os, selv om vi i dagens løb var blevet vænnet til en hel del. Nå, vi kom hurtigt ned på jorden igen, da vi hørte, at på dette sted spillede orkestret hver lørdag i turisttiden.

Om søndagen var vi til messe. Resten af søndagen nød vi stilheden og varmen, og mandag eftermiddag begyndte hjemrejsen. På denne havde vi et ophold i München. Her så vi varehuse med rullende trapper mellem etagerne, og det var imponerende at se, hvor den „bombede” by havde rejst sig — skønnere end før.

Om onsdagen gjorde vi et par afstikkere på hjemvejen, og i Herning forsvandt Jeppe. Det viste sig, at hun ringede hjem til skolen og fortalte, hvornår vi kunne ventes.

Den modtagelse, vi fik af de hjemmeværende, vil vi aldrig glemme, og synet af pakker og blomster heller ikke. Vi var nær ved at græde, for det hele var så ufortjent.

Vi har nu haft gymnastiksalen fyldt med gæster i to aftener, og har på den måde søgt at sige tak til slægt og venner her på egnen. Når vi har evnet at feste så meget, skyldes dette lærernes og lærerindernes, karlenes og pigernes, ja, og også elevernes enestående venlighed og hjælpsomhed. — Det var onsdag aften, vi kom hjem, og allerede fredag og lørdag havde vi de mange gæster. Hvordan vi får sagt tak til alle, ved vi ikke rigtig endnu; men I, der får elevbladet, må nok nøjes med takken her. Vor bedste tak til alle, der ville

glæde os på vor festdag. Tak til dem, der sendte hilsen særskilt, og tak til de mange, der fulgte opfordringen, der uden vort vidende blev udsendt sammen med bladet. Det blev til 2625 kr. Det er en meget stor gave, og vi vil så gerne bringe jer alle vor allerbedste tak. I kan tro, vi var lykkelige ved at se, at så mange af vor skoles tidligere elever ville vise os så megen venlighed.

Vi takker Gud og mennesker for vor skønne sølvbryllupsrejse og dagene, der fulgte efter.

Brev fra Sydafrika

(Gengivet lidt frit).

Kære alle, som husker Jakob, sjællænderen fra 53-54, og broder til Inger 1957.

Jeg skulle have skrevet længe før, og jeg har glemt så meget — både før jeg rejste hjemmefra, og efter at jeg er kommet her til Sydafrika; men nu vil jeg prøve på at skrive lidt.

Tiden, før jeg skulle rejse, gik så forfærdeligt hurtigt, så jeg fik ikke tid til at komme til Nissum og sige farvel. Nu er jeg her, og mange gange må jeg tænke, at det er mærkeligt, at jeg nu er i Sydafrika, 10.000 km fra hjemmet og fra Danmark. Menneskene her, både sorte og hvide, er for mig fuldstændig de samme, selv om de taler hvert sit sprog. De er fremmede, og dog føler jeg somme tider, at jeg bare ligesom er i en anden del af Danmark, end der, hvor I og mine forældre bor.

Her er lidt mere tomt end hjemme, her er 60—70 km mellem det, man vil kalde byer. Her er meget store strækninger, og man vil kalde dem øde ved første øjekast; men kigger man nærmere efter, vil man finde mange skønne pletter, og alt er under

eet landbrug. Det er slet ikke som hjemme; men her er græsning for får, køer og stude, og så er der en smule majs hist og her. Her er også pletter med appelsinfarme. Langs kysten og et lille stykke mere syd på vil man finde kilometer efter kilometer med vindruer og alle andre slags frugter. Men jeg er i en part af Sydafrika, som kaldes Natal, og her er kvægfarme absolut hovederhverv. Dog er her også al slags minedrift, her findes guld, diamanter, kobber, jern og kul. Inden for en radius af 25 km er der 5 store kulminer, men jeg kunne ikke tænke mig den slags arbejde. Det lover meget, men nej.

Jeg arbejder med at lave veje, har en god stilling og er godt tilfreds. Det er lidt ensomt for mig, men somme tider finder jeg dog een, jeg kan snakke rart med. Det er ellers ikke let at finde den slags her, for befolkningen er misundelige på os udlændinge, fordi vi har bedre arbejde end mange af dem, der er født her.

Vi har som regel bedre kundskaber end de indfødte; men en neger er dog slet ikke, som jeg ofte tænkte mig, mens jeg var hjemme, spydbevæbnet og uvidende. De fleste af arbejderne her er negre, og jeg har mødt negre, der talte fire sprog. Hvis en neger her vil have kørekort, forlanges det, at han skal kunne tale og skrive engelsk. Mange har lært både engelsk og afrikansk (nærmest hollandsk) i skolen, og de er slet ikke så uvidende, som jeg forestillede mig. Spørger jeg dem, hvor Danmark er, vil de som regel svare: Er det ikke oppe nord for Tyskland?

Alle her er kristne og hører til den katolske eller den protestantiske kirke. Nogle er metodister. Ingen kan kaldes hedninger, og folk er ikke overtroiske; men der findes mange (især mænd), der slet ikke tænker på

det kristelige. Arbejdet er her det, der præger tilværelsen og tager tankerne. Amerikanerne gør meget for at uddanne præster, og her, hvor jeg arbejder, er bygget en stor skole. Den hvide befolkning er meget religiøs, og jeg lider den vel.

Jeg bor alene i noget, man hjemme vil kalde en beboelsesvogn, men her kaldes den en karavane. Den er til at spænde efter en luksusvogn, så den er ikke så stor. Mange gange føler jeg mig ene; men hjemme lærte jeg, at vi mennesker har en ven, der kan være hos os alle vegne, og at der var en vej til ham.

På højskolen fik jeg klarhed over, hvor denne vej var at finde, og jeg er taknemlig, fordi der blev en plads til mig på skolen.

— Egentlig skulle jeg have haft en hilsen sendt til elevfesten, men tiden er gået, uden at jeg har fået tænkt på det, og det er ikke til at forstå, at vi nu er i juli. Jeg savner grundlovsdag, elevfest og de danske helligdage. Her har vi fire dage fri, hvor vi kan sove, for der er intet andet at tage sig til. Jeg savner også det danske humør. Vist skal der være alvor til tider, men somme tider skal man også have det fornøjeligt. I kan tro, jeg savner unggilderne i Vestjylland og festaftenerne og søndagene på højskolen; men man kan jo ikke både se sig om i verden og nyde forholdene i Danmark. — De kærligste hilsener.

Jakob Kristensen,

P. O. Box 265, Lady Smith,
Natal, Sydafrika.

Hjemme fra **SKOLEN**

Vi har oplevet en sangens tid, akkurat som i de gode gamle dage, og vi har haft forældrefest efter det sædvanlige program og med den sædvanlige store tilslutning.

Vor sommerferie er slut, og vi arbejder videre. Dog er der sket noget. En af eleverne mistede sin fader i ferien, og en fik konstateret, at hun havde sukkersyge, så det kan jo være, at noget er anderledes end før ferien. Så må vi desuden undvære 6 flinke elever, der fandt, at de måtte rejse til aug.

Lige før forældrefesten havde vi besøg af lærer Flensted Jensen, som viste os nogle af hans enestående gymnastikfilm fra jordens forskellige egne. Vi havde slet ikke tid til at have ham, men vi kunne ikke sige nej til så godt et tilbud, og det gik jo endda med at blive færdige. Havturen fik vi også overstået inden ferien, og den forløb usædvanligt muntert. I al fald var jeg mere våd end sædvanlig.

Da vi kom hjem fra havet, havde vi store gæster, indenrigsminister Søren Olesen og frue. De var forstanderfolk på Hornø højskole, da jeg var der som elev, og selv om jeg ikke har set dem i lange tider, kendte jeg nok min forstander og vor frue. Det var et vældig hyggeligt besøg; vi snakkede straks lige så godt som i gamle dage, (da jeg havde plads ved siden af fruene ved bordet), og ministeren sagde også et par gode ord til vore elever ved middagsbordet.

Til højskolen til vinter har vi nu 21 indmeldt, og det er fint efter årstiden. Vi har desuden 17 forespørgsler, hvoraf nogle sikkert giver indmeldelse. Men vi har altså plads endnu.

Efterskolen til sommer er snart fuld, og højskolen til sommer er også noget henne.

Nu skal Lindskov Rasmussen jo snart på kursus, og vi vil komme til at savne ham hårdt. Fruen og børnene bliver boende på Brejddablik, så vi vil jo nok se ham engang imellem.

Lærer Korfitsen, der skal vikariere for

Lindskov, har været her med sine sager, og så er han taget på feriekursus og ferie. Selv om han er en veltrænet lærer, vil han dog komme nogle dage, før Lindskov rejser, så han kan være helt klar over, hvad der er gennemgået med eleverne, og hvor langt de er kommet.

Den nye fløj nærmer sig nu stærkt sin fuldendelse.

HØJSKOLEPOST

Byggesagen.

Ruth Thode Nielsen 1956	10 kr.
H. K.	50 kr.
Bent Forbeck Christensen 50-51	15 kr.
Viggo Kielsholm, Fjaltring, 54-55	10 kr.
August (kan)	100 kr.

Før ialt 185 kr.
meddeles hermed kvittering og hjertelig tak. Tidligere indkom 16.772,50 kr. Ialt 16.957,50 kr.

Vore møder.

Tvis den 2. september. A. Kr.

Til lykke!

Lørdag den 23. august viedes i Spøttrup kirke frk. Edith Mouritsen og hr. Harry Robert Nielsen 56-57. Bopæl: Lånrum pr. Stoholm.

Fredag d. 29. august vies frk. Erna Henriksen (55) og hr. hønserist Ejvind Pedersen. Adresse på bryllupsdagen: »Granly«, Alstrup pr. Ullits.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1956 Frk. Anna E. Andersen, Bethesdavej 31, Aarhus — samme, Missionshotellet, Thisted.
- 1954 Fru Grethe Vadet Jensen, Ll. Sct. Hansgade 12^a, Viborg — samme, H. C. Andersensvej 26 st. tv., Digterparken, Viborg.
- 1952 Sygepl. frk. Else Søbjerg, Rudolph Bergs hospital, København V — samme, Høgdild pr. Karup, Jyll.
- 1951 Sygepl. frk. Nora Amby, Floulev, Hvidbjerg — samme, Fødselsstiftelsen, Aarhus.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetovning.
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 7285

A

50

FREDERIKSBERG ALLE 22
STATENS PÅDSTUE-SAMLING
HR J KRISTENSEN